

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/48/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818010465
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818010465.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému R. T., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom mesto Q., okres T., t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava, pre trestný čin zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona a § 47 odsek 2 Tr. zákona, na neverejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 14. mája 2019 prejednal odvolania prokurátorky Okresnej prokuratúry v Prievidzi a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. marca 2019 pod sp. zn. 2T/87/2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písm. b), písm. c) Tr. poriadku s a napadnutý rozsudok z
r u š u j e v celom rozsahu.

Podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku s a vec v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. marca 2019 pod sp. zn. 2T/87/2018 bol obžalovaný R. T., nar. XX.XX.XXXX uznaný za vinného zo spáchania trestného činu zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona a § 47 odsek 2 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že dňa X.X.XXXX v čase o cca XX:XX hod. poškodenú A. N. pred domov jej rodičov na adrese S. X/X, Q. udrel prázdnu koženou taškou po hlave, lebo bol nervózny, sotil ju do hrudníka, na čo padla na zem a následne ako ležala na zemi ju chytil za vlasy a ťahal po zemi po blete cca 2 m, keď sa postavila a povedala mu, že čo to robí, tak ju znovu udrel oboma rukami do hrudníka, načo padla na zem a prázdnu koženou taškou ju opäť búchal po hlave, po príchode do útulku R., n.o., sa ho poškodená pýtala, z akého dôvodu ju zbil, veď nie jeho žena, na čo ju obžalovaný opätovne napadol tak, že ju chytil za vlasy, hodil o posteľ a riadne ju opätovne ťahal za vlasy, pričom ju udrel opakovane cca 4 - krát do hlavy, a následne jej povedal chod spať, pričom poškodená mu povedala, že ho pôjde udať, na čo jej obžalovaný opätovne povedal, že keď ho pôjde udať, tak ju zaškrtní a spôsobil jej početné hematómy na tvári, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie s nezistenou dĺžkou narušenia obvyklého spôsobu života, a skutok spáchal aj napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. 2 T 20/91 zo dňa 6.12.1991 odsúdený za trestný čin ublíženie na zdraví podľa § 222 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona č. 140 /1961 Zb. na nepodmienečný trest 11 rokov, ktorý vykonal a rozsudkom Krajského súdu Trenčín č. 22 T 2/03 zo dňa 20.11.2003, bol odsúdený za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zákona č. 141/1961 Zb. k nepodmienečnému trestu 15 rokov, ktorý vykonal.

Za to bol obžalovaný R. T. odsúdený podľa § 189 odsek 2, § 38 odsek 4, § 37 písm. h) a § 47 odsek 2 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov. Na výkon uloženého

trestu odňatia slobody bol podľa § 48 odsek 2 písm. b), odsek 4 Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení, t. j. v zákonnej lehote a teda včas podali zhodne vo vzťahu ku všetkým výrokom napadnutého rozsudku odvolania obžalovaný a prokurátor v neprospech obžalovaného.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania uviedol doslovne, že „okresný súd v napadnutom rozsudku vypustil právnu kvalifikáciu stíhaného skutku ako zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák. s odôvodnením, že na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil takéhoto trestného činu, minimálne existovali závažné pochybnosti o tom, či sa dopustil takéhoto trestného činu. V súvislosti s tým považuje súd za potrebné poukázať najmä na to, že zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Tr. zák. s a páchatel dopustí, ak zle zaobchádza so zverenou osobou. Toto zlé zaobchádzanie sa vyznačuje vyšším stupňom hrubosti a bezcitnosti a určitou trvalosťou, ktoré táto osoba pociťuje ako ťažké príkorie. Nevyžaduje sa, aby u zverenej osoby vznikli následky na zdraví, musí však ísť o konanie, ktoré týraná osoba pre jeho krutosť, bezohľadnosť alebo bolestivosť pociťuje ako ťažké príkorie. Podľa názoru súdu v prípade konania obžalovaného voči poškodenej A. N. v období od júla 2017 do januára 2018, ktoré bolo popísané v obžalobe z 19.7.2018 sa nejednalo o zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Tento záver súd oprel o výpoveď znalca T. F. na hlavnom pojednávaní a na závery jeho znaleckého posudku. Tento okrem iného uviedol, že poškodená vykazovala len počiatočné známky psychického utrpenia, príkorie, ktoré bolo spôsobené konaním obžalovaného. Jednalo sa o relatívne krátku dobu, počas ktorej poškodená týmto spôsobom trpela. Na otázku predsedu senátu, či podľa jeho názoru konaním obžalovaného nebola narušená psychika poškodenej uviedol, že v dôsledku toho, v akom životnom prostredí poškodená doteraz žila a možno relatívne kratšej doby konania obžalovaného sa psychické následky na poškodenej neprejavili a nerozvinuli. Znalec uviedol, že nezistil zásadné zmeny psychiky poškodenej. Uviedol, že v čase keď poškodenú vyšetroval táto neprejavovala znaky utrpenia. Tieto skutočnosti, ktoré prezentoval znalec na hlavnom pojednávaní, podľa názoru súdu, veľmi výrazne spochybňujú kvalifikovanie konania obžalovaného voči poškodenej A. N. v období od júla 2017 do januára 2018 ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák., aj keď nie je možné vylúčiť, že konanie popísané v obžalobe z 19.7.2018 v období od júla 2017 do januára 2018 voči poškodenej A. N. obžalovaným, sa skutočne stalo. Na strane druhej je však zrejmé, že poškodená A. N. nepociťovala toto konanie ako týranie, bolo tomu tak aj vzhľadom na jej osobnostnú výbavu. O tejto svedčí aj skutočnosť, že podľa názoru poškodenej A. N., v súvislosti so skutkom zo 7.3.2018 táto nevie, prečo ju obžalovaný zbil, veď nie jeho žena. Súd sa dôkladne zaoberal možným posúdením konania obžalovaného ako zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák., vykonal v tomto smere dokazovanie. Na základe žiadosti obhajoby, nad rámec obžaloby vypočúť viacero svedkov, aj vrátnikov v útulku, avšak ani takýmto dokazovaním nebolo preukázané bezpochyby, že by sa obžalovaný takéhoto trestného činu voči poškodenej A. N. dopustil. Z týchto dôvodov vzhľadom na konštatované pochybnosti súd neposúdil konanie obžalovaného v období od júla 2017 do januára 2018 (3 čiastkové skutky) ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a tieto skutky, ktoré mali byť spáchané v jednočinnom súbehu so zločinom vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. vypustil zo skutkovej vety rozsudku. S odvolaním napadnutým výrokom rozsudku, resp. vypustením právnej kvalifikácie ako zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák. si dovoľím nesúhlasiť. Spáchanie stíhaných skutkov preukazuje výpoveď poškodenej, svedkyne C., prehliadka tela poškodenej, lekárska správa a znalecké posudky, resp. výpovede znalcov. Pokiaľ ide o preukázanie následkov zločinu podľa § 208 Tr. zák. je potrebné predovšetkým poukázať na závery znaleckého posudku a výpoveď znalca T. F., ktorý jednoznačne uviedol, že konanie obžalovaného popísané v obžalobe vyvolalo u poškodenej počiatočné štádium psychického utrpenia, to znamená, že u poškodenej bol odborným vyšetrením identifikovaný Trestným zákonom predpokladaný následok zločinu týrania blízkej a zverenej osoby. To, že ide len o počiatočné štádium je len druhoradé. Zároveň znalec vysvetlil prečo sa jedná len o počiatočné štádium, pričom ide o dôvody neovplyvniteľné obžalovaným. Trestný zákon pre naplnenie znakov skutkovej podstaty zločinu podľa § 208 ods. 1 písm. a) nevyžaduje konkrétny stupeň alebo štádium psychického utrpenia. Pre ich naplnenie stačí o.i., konaním obžalovaného bolo takého utrpenie spôsobené, čo sa v tomto konaní podarilo preukázať. Tiež treba zvýrazniť, že pre naplnenie znakov zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1, písm. a) Trestného zákona sa nevyžadujú žiadne následky na psychike poškodenej osoby a už vôbec nie posttraumatická stresová

porucha a syndróm týranej osoby a podobne. Zároveň nie je rozhodujúce či poškodená pociťovala konanie páchatel'a ako ťažké príkorie v čase vyšetrenia znalcom, podstatné je, či mala poškodená také pocity v čase páchania trestnej činnosti. Rovnako nie je možné stotožniť sa s konštatovaním súdu o identifikácii troch čiastkových útokov zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1, písm. a) Trestného zákona. Zo skutkovej vety vyplýva, že obžalovaný sa mal popísaného konania dopúšťať nepretržite v období od júla 2017 do dňa 8.3.2018 opakovaným konaním, kedy počas celého stíhaného obdobia sa k nej správal pohrdavo a ponižujúco, vulgárne jej nadával, zakazoval jej stretávať sa s otcom jej detí, obmedzoval ju v slobodnom pohybe, zakazoval jej rozprávať sa s inými ľuďmi a týmto svojim konaním voči poškodenej po dlhší čas vyvolával strach a stres. Podľa § 47 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody na doživotie môže súd uložiť iba za trestný čin, za ktorý to tento zákon v osobitnej časti dovoľuje, a len za podmienok, že a) uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a b) nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov. Znalčka z odboru psychiatria Y. Y. k otázke resocializácie obžalovaného na hlavnom pojednávaní vypovedala, že obžalovaný absolvoval dlhodobý pobyt vo väzení, krátko po prepustení z väzenia mu bolo vznesené obvinenie, preto je možnosť resocializácie veľmi limitovaná. Takáto štruktúra osobnosti je trvalé daná. Toto tvrdí aj vzhľadom na vek obžalovaného, obžalovaný by mal mať náhľad na prípadnú zmenu osobnosti, čo v jeho prípade podľa jej názoru chýba. Obžalovaný nevidí dostatočne svoju osobu ako problémovú, toto limituje značným spôsobom možnosť resocializácie. Nedá sa pracovať dostatočne s osobou, ktorá si nepripúšťa chyby, neznesie kritiku. Obžalovanému chýba ochota prijímať iný spôsob riešenia situácie. Prognóza resocializácie u obžalovaného je nepriaznivá. Vzhľadom na uvedené odborné vyjadrenie znalkyne nemožno podľa môjho názoru konštatovať, že je daná určitá nádej na resocializáciu obžalovaného. Práve naopak, z výpovede a posudku znalkyne vyplýva jediný rozumný záver a to, že nie je možné predpokladať, že u obžalovaného je možná prevýchova a osvojenie si v spoločnosti bežných noriem správania sa. Preto podľa môjho názoru boli u obžalovaného R. T. splnené obe obligátorne podmienky pre uloženie trestu odňatia slobody na doživotie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e) Trestného poriadku zrušil výrok o vine a treste rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/87/2018 zo dňa 13.03.2019 a vo veci rozhodol tak, že obžalovaného R. T. uznáva vinným v zmysle podanej obžaloby na skutkovom základe podľa obžaloby Okresnej prokuratúry Prievidza sp. zn. 2Pv 178/18/3307-49 z 19.07.2018 zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1, písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 47 ods. 2 Trestného zákona a uložil obžalovanému podľa § 189 ods. 2, § 38 ods. 4, § 37 písm. h), m), § 47 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody na doživotie so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. c) Trestného zákona.“

Obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu uviedol doslovne, že „v prvom rade uvádzam, že postup okresného súdu považujem za správny v tej časti, že ma neuznal za vinného zo skutkov uvedených v obžalobe Okresnej prokuratúry Prievidza 2Pv178/2018, t.j. zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Rozhodne však nepovažujem za správny postup súdu v tej časti, kde ma uzнал za vinného zo skutku zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona v spojení s § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 47 ods. 2 Tr. zákona. V tejto časti Okresný súd Prievidza pochybil a to pokiaľ ide o vyhodnotenie dôkaznej situácie, ktorá bola vo veci zistená. Už samotné popísanie skutku zo dňa 07.03.2018 nie je súladné s dokazovaním, ktoré bolo vykonané na hlavných pojednávaniach. V skutkovej vete sa uvádza, že už pred domom rodičov poškodenej A. N. som mal udrieť túto prázdnu koženou taškou po hlave, lebo som mal byť nervózny, sotiť ju do hrudníka, na čo mala padnúť na zem a následne ako mala ležať na zemi som ju mal chytiť za vlasy a mal som ju ťahať po zemi po blate cca. 2m, keď sa mala postaviť a mala mi povedať, čo to robím, tak som ju mal znova udrieť oboma rukami do hrudníka, na čo mala padnúť na zem a prázdnu koženou taškou som ju mal opäť búchať po hlave. K takémuto skutku z pohľadu výpovede poškodenej N., ktorú podala na hlavnom pojednávaní dňa 12.12.2018 vôbec nedošlo a v uvedený deň vo svojej výpovedi akékoľvek negatívne konanie z mojej strany voči nej poprela s tým, že pôvodne vypovedala proti mne, lebo bola na mňa nahnevaná. Uvedenému tvrdeniu nasvedčuje aj fakt, že vo veci boli ako svedkovia vypočutí rodičia poškodenej N. a to J. N. a H. N.. Ani jeden z týchto svedkov nepotvrdil tvrdenie uvedené v obžalobe, že by pred ich domom malo dôjsť k takému konaniu ako je popísané v skutkovej vete rozsudku a to ani v prípravnom konaní a svedok J. N., ani na hlavnom pojednávaní. Okresný súd vychádzal pri popise uvedeného skutku z výpovede poškodenej N. v prípravnom konaní, ktorá z DVD nosiča bola prehratá na hlavnom pojednávaní. Aj pokiaľ ide o túto výpoveď, v uvedenej výpovedi nie je žiadna

zmienka o tom, že by som sa ja mal poškodenej vyhrážať, že ju zaškrťím, ak ma pôjde udať. Uvedenú formuláciu opakovane uvádza v skutkovej vete obžaloby prokurátor a toto si osvojil aj okresný súd. V závere odôvodnenia rozsudku okresný súd uvádza, že moje vydieranie poškodenej, ktoré malo spočívať práve vo vyššie uvedenom výroku, malo vyplynúť z trestného oznámenia, ktoré podala poškodená na mňa a že tieto skutočnosti sú v podstate totožné s jej výpoveďou. Máme tu k dispozícii výpoveď poškodenej A. N. z prípravného konania, kde takéto slová nepoužila, máme tu trestné oznámenie, ktoré podala poškodená A. N. na polícii 08.03.2018, kde takéto slová z jej strany mali byť použité a máme tu výpoveď poškodenej A. N. z 12.12.2018, kde úplne poprela akékoľvek negatívne správanie mňa voči nej. Z vyššie uvedeného potom nie je možné bez akýchkoľvek pochybností vysloviť, že som sa dopustil konania, ktoré vykazuje znaky zločinu vydierania, t.j. voči inej osobe použil násilie, hrozbu násillia, aby ju prinútil, aby niečo konala a opomenula. V konkrétnom prípade, aby nepodala na moju osobu trestné oznámenie. Okresný súd pri hodnotení dôkaznej situácie sa neustále vracia ku korešpondencii, ktorá bola cenzurovaná a ktorá bola aj dôvodom na to, že voči mne boli rozšírené dôvody väzby a s poukazom na túto korešpondenciu považuje výpoveď poškodenej N. z 12.12.2018 za nevierohodnú a že táto výpoveď bola jednak uvedenou korešpondenciou a jednak jej citovou náklonnosťou voči mojej osobe, ako aj zhoršením ekonomických podmienok, ovplyvnená. Poškodená bola riadne poučená pred svojou výpoveďou o hrozbe trestného stíhania za krivé obvinenie, i napriek tomu vo svojej výpovedi poprela akékoľvek zlé správanie z mojej strany voči nej. V konaní na okresnom súde boli vypočutí i ďalší svedkovia, t.j. vrátnici, svedok H., svedok V., svedkyňa O., svedkyňa Y., svedkyňa A.. Ani jeden z týchto svedkov však neuviedol, že by bol, čo i len počul, že by som sa ja mal voči poškodenej N. zle správať, resp. používať voči nej násilie. Práve naopak, títo svedkovia sa vyjadrovali kladne na moje správanie v zariadení R. a z ich výpovedí vyplynulo, že som bol osobou, ktorá bola ochotná vždy pomôcť, správal som sa slušne a do zariadenia som nechodil pod vplyvom alkoholu. Tieto skutočnosti uvádzam vo svojom odvolaní aj z toho dôvodu, že sú do určitej miery v príkrom rozpore so závermi znalkyne Y. Y., ktorá vo svojom znaleckom posudku, ako aj vo výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedla, že v mojom prípade je prognóza resocializácie nepriaznivá. Svedkyňa O. okonca vo večerných hodinách dňa 07.03.2018 bola so mnou a poškodenou N. pri pozeraní videa a uviedla, že nevidela žiadne poranenie u N. a táto nijakým spôsobom ani nenaznačila, že by medzi mnou a poškodenou bol nejaký problém. Takisto počas prítomnosti svedkyne O. pri nás, sa nič zlé neudialo. V ďalšej časti svojho odvolania by som sa chcel zaoberať otázkou pomeru medzi mnou a poškodenou N.. V § 127 ods. 4 Tr. zákona "Blízkou osobou sa na účely tohto zákona rozumie príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel; iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere sa pokladajú za navzájom blízke osoby len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú. " a podľa ods. 5 Tr. zákona " Blízkou osobou sa na účely trestných činov vydierania podľa § 189, znásilnenia podľa § 199 ods. 2, sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 2, sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 2, týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208, nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2, nebezpečného prenasledovania podľa § 360a alebo financovania terorizmu podľa § 419c ods. 2 rozumie aj bývalý manžel, druh, bývalý druh, rodič spoločného dieťaťa a osoba, ktorá je vo vzťahu k nim blízkou osobou podľa odseku 4, ako aj osoba, ktorá s páchatelom žije alebo žila v spoločnej domácnosti. " Podľa vyššie uvedených definícií nie je splnené ani jedno z kritérií, pokiaľ ide o pomer medzi mnou a poškodenou A. N.. Z dokazovania je zrejmé, že som do zariadenia R. prišiel v lete 2017. S poškodenou N. som sa zoznámil v jesennom období a je pravdou, že náš vzťah nadobudol aj intímny charakter. Fakt, že medzi nami bol intímny vzťah však neznamená sám o sebe, že by išlo medzi mnou a poškodenou o družský pomer, prípadne, že by išlo o osobu, s ktorou som žil v spoločnej domácnosti. V zariadení R. som mal vlastné bývanie a poškodená N. svoje bývanie. Pokiaľ som mal potrebu, resp. túto potrebu pociťovala poškodená N., tak sme sa stretli. To samo o sebe však neznamená, že šlo medzi nami o vyššie uvedený pomer. Ak sa aj súd odvoláva na to, že tento pomer mal vyplývať z korešpondencie a že som sa správal tak, že som poškodenej N. pomáhal aj s jej dieťaťom alebo pomohol jej rodičom, jednalo sa len o pomoc, ktorú by som urobil aj pre iného, ktorý by ma o to požiadal. Toto uvádzam z toho dôvodu, že súd pochybil aj v tom, že moje konanie kvalifikoval podľa § 189 ods. 2 písm. b) Tr. zákona, t.j. že som sa mal dopustiť vydierania, ktoré nie je preukázané, na chránenej osobe. Pri takejto dôkaznej situácii aká je v mojom prípade, okresný súd nesprávne vyhodnotil tieto dôkazy. Pokiaľ by sa dôsledne riadil zásadou in dubio pro reo, t.j. v pochybnostiach v prospech obvineného, musel by dospieť k záveru, že v uvedenom prípade je namieste postup podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku, t.j. mal ma spod obžaloby oslobodiť, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby V. súd v Trenčíne rozsudok Okresného súdu v Prievidzi v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku zrušil v celom rozsahu a vo veci vzhľadom na vyššie uvedené

skutočnosti sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku tak, že ma spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku.“

Obžalovaný aj svojim osobitným podaním odôvodnil odvolanie tým, že uviedol doslovne, že „ rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. 2T/87/2018 zo dňa 13.3.2019 som bol uznaný vinným zo zločinu vydierania podľa§ 189 ods. 1 , ods. 2 písm. b) Tr. zák. v spojení s § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 37 ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa X.X.XXXX v čase o XX.XX hod. som ma poškodenú A. N. pred dom jej rodičov v Q. udierať prázdno taškou po hlave, lebo údajne som mal by nervózny, mal som ju sotiť do hrudníka, na čo mala padnúť na zem, a následne ako mala ležať na zemi som ju mal chytiť za vlasy a mal som ju ťahať po zemi. Taktiež po príchode do útulku R. som ju mal opätovne napadnúť tak, že som ju mal chytiť za vlasy, mal som ju hodiť o posteľ a opätovne ťahať za vlasy, pričom som ju mal udierať opakovane asi 4-krát do hlavy. A skutok som mal spáchať aj napriek tomu, že som bol v minulosti odsúdený za trestný čin ublíženia na zdraví. Už samotné popísanie skutku zo dňa 7.3.2018 nie je súladné s dokazovaním, ktoré bolo vykonané na hlavných pojednávaniach. Podľa poškodenej N., teda z jej výpovede, ktorú podala na hlavnom pojednávaní dňa 12.12.2018 vôbec nedošlo vo svojej výpovedi akokoľvek negatívne konanie z mojej strany voči nej poprela s tým, že pôvodne vypovedala proti mne, lebo bola na mňa nahnevaná. K tomuto činu, ktorý som údajne spáchal boli vypočutí ako svedkovia a aj rodičia poškodenej N. J. N. a H. N.. Ani jeden z týchto svedkov nepotvrdil tvrdenie uvedené v obžalobe, že by pred ich domom malo dôjsť k takémuto konaniu ako je popísané v rozsudku a to ani v prípravnom konaní a ani na hlavnom pojednávaní. Mám za to, že rodičia N. keby sa skutok ako sa opisuje v obžalobe stal a vedeli by, že ubližujem ich dcére, asi by nevypovedali tak ako to opisujú vo svojej výpovedi. V konaní na okresnom súde boli vypočutí i ďalší svedkovia a to pracovníci útulku R., ani jeden z týchto svedkov však, že by bol čo i len počul, že by som sa ja mal voči poškodenej N. zle správať alebo používať voči nej násilie. Taktiež poškodená N. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 12.12.2018 vypovedala, že skutočnosti uvedené vo výsluchu 9.3.2018 nie sú pravdivé, obžalovaný sa trestnej činnosti, pre ktorú bola na neho podaná obžaloba, nedopustil. Vo výsluchu okrem iného uviedla, že výpoveď v prípravnom konaní pravdivá nie je, a že to bolo celkom inak. Vo výpovedi uviedla, že zranenia, ktoré jej mal údajne spôsobiť obžalovaný jej spôsobila údajná priateľka jej ex priateľa V., ktorá ju mala chytiť za vlasy a začali sa biť. Počas tejto bitky sa mali chlapi pozerať. Mám za to, že po tejto výpovedi mal okresný súd predvolať aj týchto svedkov pána V., ako aj jeho priateľku, ktorá mala poškodenej N. spôsobiť tieto zranenia. Vážení senát, po prepustení z výkonu trestu som sa snažil adaptovať do najlepšie, ale som si uvedomil, že to nebude také ľahké ako som si predstavoval a bez pomoci to nebude ľahké ako som si predstavoval. Pomoc mi poskytol mestský úrad, s ktorým som bol v spojení ešte počas výkonu trestu a po prepustení na slobodu. Tento úrad mi pomohol vo všetkom čo som potreboval a podal mi pomocnú ruku. Ubytoval ma v útulku R., kde som aj začal pracovať, v tomto zariadení som vídaval aj A. N., ktorá tam taktiež bývala, ale viac času trávila mimo zariadenia u svojho priateľa. So A. N. som sa bližšie zoznámil neskôr na jeseň, keď potrebovala pomoc a ja som jej pomohol odvieť veci jej rodičom. Môžem čestne vyhlásiť, že za takú krátku dobu, čo som sa s ňou spoznal, medzi nami k žiadnym vyhrážkam nedošlo. Počas pobytu v R. som pomohol aj iným klientom, keď to potrebovali. Chcem poukázať aj na posudok vypracovaný na moju osobu Dr. Y., bol vypracovaný na základe mojej minulosti a nie na súčasnej dobe toto znenie posudku Dr. Y. sa nezakladá na pravde, že by som A. N. vydieral alebo vulgárne vyhrážal, opak je pravdou, keď ma požiadala o pomoc, snažil som sa jej pomôcť či to finančne aj psychicky, čo potvrdili aj jej rodičia, že medzi mnou a A. N. k žiadnemu útoku nedošlo ani vyhrážkam. A toto potvrdila aj poškodená, že počas prípravného konania vo výpovedi klamala a na hlavnom pojednávaní po prísahou povedala pravdu ako sa skutok stal. Čo sa týka korešpondencie, tak čestne vyhlasujem, že som reagoval na jej listy, v ktorých mi oznámila, že to ide stiahnuť, resp. zmeniť výpoveď tak ako sa to stalo. Na tento list som reagoval a odpísal, som A. len toľko, aby si stala za tým, čo mi napísala, v žiadnom prípade som ju nenavádzal na krivú výpoveď. Pri tejto dôkaznej situácii aká je v mojom prípade, okresný súd nesprávne vyhodnotil tieto dôkazy. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a sám rozhodol.“

V rámci konania o odvolaní sa do konania neverejného zasadnutia vyjadrila aj poškodená A. N., ktorá doslovne uviedla, že „dolupodpísaná A. N., nar. X.XX.XXXX v Q., t.č. bytom Q. ul. F. W. X chcem vyjadriť nespokojnosť v riešení vo veci odsúdeného R. T.. Stále ma odkazujete na súd v Prievidzi, ale on v ničom nekoná a ani neberie na vedomie moju výpoveď zo dňa 12.12.2018, kde som pod prísahou vypovedala nič iné len a len pravdu ako je boh nadomnou. A čestne som vyhlásila, že 8.3.2018 som na polícii klamala a všetko som si vymyslela a bola som na krivú výpoveď nahnevaná voči R. T. a to ex druhom,

s ktorým som už aj v minulosti mala problém a ktorý ma fyzicky napadol a keď som od neho odišla a udala ho, za čo dostal podmienku. Sústavne ma vydieral, aby som sa k nemu vrátila a toho dňa 8.3.2018 prišiel za mnou a nahovoril ma, aby som to povedala na R., nakoľko on prišiel domov z výkonu trestu a jemu nebude nikto variť. Môj ex druh ma na toto nahovoril a ja som ho poslúchla a myslela som si, že sa všetko zmení, keď sa k nemu vrátim, ale som sa sklamala a môj ex druh znova začal piť a znova si do mňa dovoľoval a mal ma len ako handru. Keď som si to uvedomila, čo som spôsobila R., začala som mať výčitky svedomia, že som ublížila človeku, ktorý mi nikdy neublížil, ani ničím ma nevydieral, ale opak bol taký, že R. mi pomáhal. Preto sa snažím napraviť čo som spôsobila a som ochotná znášať aj za to dôsledky. Môj ex druh je aj otcom mojich detí, na ktoré aj platí, ale v poslednom čase si začal vydržiavať ľahké ženy, za čo im platí a tým presáva platiť na deti, čo mal súdom stanovené. A v ten večer dňa 7.3. som ho zbadala, ako opitý ide s jednou prostitútkou a to ma rozhnevalo a išla som k nim, pričom po výmene názorov došlo až ku konfliktu, načo som zaútočila na prostitútku a som došla k zraneniu, ktoré som mala. Všetko som na druhý deň uviedla na políciu dňa 8.3.2018, čo sa však nezakladalo na pravde, všetko čo som vypovedala na políciu bolo klamstvo. R. T. mi nikdy neublížil a ani sa mi nevyhrážal, práve ešte išiel so mnou k lekárovi. Tam ma čakal ex druh a ten prišiel za mnou a prehovoril ma, aby som všetko hodila na R.. Ex druh na mňa naliehal, aby som klamala a ja som poslúchla. Čestne vyhlasujem, že R. T. mi nikdy neublížil a ani sa mi nikdy nevyhrážal. Bol veľmi dobrý k mojim rodičom a aj k najmladšej dcérke W.. Pomáhal nám ako len mohol a vedel.“

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného a odvolania i samotného obžalovaného, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 23. apríla 2019, na neverejnom zasadnutí dňa 14. mája 2019, nezistiac dôvody pre zamietnutie oboch odvolaní podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom a na podklade odvolania prokurátora aj obžalovaného zistil, že napadnutý rozsudok je chybný pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení a právnych záverov i preto, že súd prvého stupňa sa nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, v dôsledku toho sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení a na objasnenie veci treba vykonať ďalšie dôkazy (§ 321 ods.1 písm. b), c) Tr. poriadku).

Odvolací súd v prvom rade považuje za nevyhnutné uviesť, že náležité zistenie skutkového stavu veci je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci je veľmi úzko prepojená aj so zásadou stíhania zo zákonných dôvodov (§ 2 odsek 1 Tr. poriadku), keďže práve náležité zistenie skutkového stavu veci je predpokladom jednak na to, že trestné stíhanie bolo vedené v súlade so zákonom, jednak na spravodlivé rozhodnutie vo veci. Primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a potrestanie ich páchatelov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, upravená v § 2 odsek 10 Tr. poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležité zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 odsek 11 Tr. poriadku súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl.

Výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. Platí to tým skôr, keď je vierohodnosť jediného priameho svedka pochybná.

Náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 odsek 10 Tr. poriadku vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za zistenie skutkového stavu veci preto nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevyklúčujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru.

Ak súd stojí pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu. Skutočnosť, o ktoré súd opiera svoj rozsudok alebo jeho jednotlivé výroky, musia byť založené na dôkazoch, ktoré sám vykonal a musia z nich logicky a jednoznačne vyplývať (§ 2 odsek 12 Tr. poriadku). „Vnútorne presvedčenie“ sudcu sa viaže na zhodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúcich skutočností („okolností prípadu jednotlivo i v súhrne“), a teda neznamená ľubovôľu, najmä ním nemožno nahradiť medzeru vo vykonaných dôkazoch.

K správnym a úplným skutkovým zisteniam dôjde súd len vtedy, keď vykoná nielen všetky dosiahnuteľné dôkazy, ale ich tiež tak v jednotlivostiach, ako aj v ich súhrne správne zhodnotí.

Odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku a dospel k záveru, že prvostupňový súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a predčasne tak, ako to odôvodnil v dôvodoch napadnutého rozsudku, dospel k nejasným a nepresvedčivým skutkovým aj právnym záverom vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní v súlade s Trestným poriadkom, výsluchom obžalovaného R. T., poškodenej A. N. ako svedka, výsluchom svedkov W. C., Y. U. Y., H. N., J. N., H. O., X. Y., T. H., Y. V., U. A., oboznámením DVD nahrávky (jej premietnutím na príslušnom technickom zariadení) z výsluchu poškodenej A. N. z prípravného konania zo dňa 09.03.2018 o 14.52 hod., výsluchom znalcov T. E. F. a Y. Y. Y., oboznámením listinných dôkazov ich prečítaním v rozsahu v akom súd prvého stupňa tieto uviedol v dôvodoch napadnutého rozsudku dospel po ich zákonom vyhodnotení k záveru o tom, že sa stal žalovaný skutok iba v rozsahu tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, ktorý súd prvého stupňa následne právne posúdil ako žalovaný zločin vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona a § 47 odsek 2 Tr. zákona, ktorého sa dopustil obžalovaný R. T.. Pokiaľ ide o zvyšok žalovaného skutku tak, ako bol uvedený v rozsahu podanej obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievdza zo dňa 20. júla 2018 pod č. k. 2Pv 178/18/3307-49, právne tiež kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a) Tr. zákona, súd prvého stupňa na podklade ním vykonaného dokazovania tento zvyšok žalovaného skutku iba vypustil zo žalovaného skutku, podľa názoru krajského súdu však s rozporuplným a nejasným skutkovým a právnym záverom, keď na jednej strane súd prvého stupňa vyslovil pochybnosti o tom, že sa tento zvyšok žalovaného skutku stal, a že sa ho dopustil obžalovaný a na strane druhej uvádzal skutočnosti, ktoré majú odôvodňovať to, že sa stal a dopustil sa ho obžalovaný, pričom však tento ale súd prvého stupňa neposúdil ako žalovaný predmetný zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby, predovšetkým z hľadiska intenzity, rozsahu a času konania obžalovaného voči poškodenej, ktorá správanie sa obžalovaného voči nej nemala pociťovať ako príkorie, t. j. nenaplnením formálnej objektívnej stránky tohto žalovaného zločinu. Súd prvého stupňa však pochybil, keď zvyšok predmetného žalovaného skutku iba vypustil a procesne správne nepostupoval tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby pre spáchanie vypustenej predmetnej časti žalovaného skutku pre niektorý z dôvodov uvedených v § 285 Tr. poriadku. Súd prvého stupňa, ako to vyplýva z dôvodov napadnutého rozsudku sa však vôbec nezaoberal tým, či predmetná, ním vypustená časť žalovaného skutku nevykazuje zákonné znaky aj iného trestného činu podľa Trestného zákona a ak nie, či nevykazuje znaky menej závažného deliktu - napr. priestupku podľa Zákona č. 372/1990 Zb. v platnom znení o priestupkoch, čím by nastal zákonný dôvod na postúpenie veci v tejto časti inému vecne príslušnému orgánu na prejednanie a meritórne rozhodnutie (viď § 280 odsek 2 Tr. poriadku).

Odvolací súd ďalej uvádza, že prvostupňový súd sa ale v prvom rade dôsledne nevysporiadal a v dôvodoch napadnutého rozsudku vôbec ani nevysvetlil, prečo vzťah obžalovaného a poškodenej posúdil ako vzťah osôb blízkych podľa Trestného zákona. Posúdenie takejto okolnosti je otázkou právneho posúdenia a musí vyplývať z preukázaného skutkového stavu. V posudzovanom prípade je riešenie

tejto predbežnej otázke významnou skutočnosťou predovšetkým pre právne posúdenie súdom prvého stupňa vypustenej časti žalovaného skutku ako predmetného žalovaného zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, ale napokon aj pre posúdenie skutku v napadnutom rozsudku ako kvalifikovaný zločin vydierania podľa § 189 odsek 1, a to aj na odseku 2 písm. b) s poukazom na § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona.

Podľa § 127 odsek 4 Tr. zákona blízkou osobou sa na účely tohto zákona rozumie príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel, iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere sa pokladajú za navzájom blízke osoby len vtedy, ak by ujmu, ktorá utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú.

Z doteraz preukazujúceho sa skutkového stavu veci tak, ako bol zistený súdom prvého stupňa nie je možné jednoznačne posúdiť vzťah obžalovaného R. T. a poškodenej A. N. ako vzťah osôb blízkych. Z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní síce vyplýva, že medzi nimi existoval istý priateľský vzťah, keď sa títo stretávali a bol medzi nimi aj intímny kontakt, avšak iba tieto skutočnosti ešte v dostatočnej miere nepreukazujú ich vzájomný vzťah ako osôb blízkych tak, ako to vyplýva aj z vyššie citovaného zákonného ustanovenia.

Prvostupňový súd tak, ako to vyplýva aj dôvodov napadnutého rozsudku sa dostatočne a presvedčivo nevysporiadal tiež so zásadnou zmenou výpovede poškodenej A. N. ako svedka na hlavnom pojednávaní, ktorá je pritom jediným priamym svedkom skutkových okolností pôvodne celého žalovaného skutku. Súd prvého stupňa mal pre náležité zistenie a ustálenie skutkového stavu veci, so zreteľom na zmenu popisovaných skutkových okolností poškodenou A. N., oproti jej výpovede z prípravného konania, čo poškodená opakovane písomne signalizovala ešte počas hlavného pojednávania (aj s prihliadnutím na odvolacie námietky obžalovaného a obsah toho, čo uviedla poškodená vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 25. apríla 2019 v štádiu odvolacieho konania), vypočúť bývalého druha poškodenej V. a jeho priateľku, ktorá podľa tvrdení samotnej poškodenej už na hlavnom pojednávaní bola osobou, s ktorou mala mať poškodená A. N. fyzický konflikt a mala spôsobiť zranenia poškodenej, a to krátko pred spáchaním žalovaného skutku zo dňa 07. marca 2018.

Odvolací súd zistil, že prvostupňový súd nepostupoval preto procesne správne, keď nevykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy (výsluch bývalého druha poškodenej V. a jeho priateľky) a tiež aj ďalšie navrhované dôkazy obžalovaným na hlavnom pojednávaní dňa 13. marca 2019 (výsluch dvoch vrátnikov sociálneho zariadenia R. v Q.), a ktoré dôkazy tak môžu relevantným spôsobom prispieť k náležitému objasneniu skutkového stavu veci, spolu s už doteraz zákonným spôsobom vykonanými dôkazmi na hlavnom pojednávaní.

Napokon súd prvého stupňa, ako to vyplýva z dôvodov napadnutého rozsudku nepostupoval taktiež procesne správne, keď pre náležité posúdenie splnenia zákonných podmienok pre uloženie hroziaceho trestu odňatia slobody na doživotie obžalovanému podľa § 47 odsek 1 písm. a), písm. b), odsek 2 Tr. zákona na hlavnom pojednávaní nevypočul k otázke resocializácie obžalovaného znalca psychológa, ktorý je jedinou kompetentnou osobou dať relevantnú odpoveď na to, či existuje v posudzovanom prípade nádej k náprave obžalovaného uložením trestu odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že súd je povinný hodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti bez ohľadu na ich obstarávateľa, čo však neznamená svojvoľu pri rozhodovaní. Výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré vo vzájomnej súvislosti tvoria ucelenú sieť dôkazov preukazujúcich vinu obžalovaného bez dôvodných pochybností. Pokiaľ sa v priebehu dokazovania vyskytnú zásadné rozpory o podstatnej okolnosti, tieto je nevyhnutné odstrániť. Pokiaľ sa vzniknuté rozpory v priebehu trestného konania odstrániť nepodarí, nie je možné na tomto základe uznať obžalovaného vinným zo spáchania trestného činu (zo zásady prezumpcie nevinu okrem iného vyplýva, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obvineného, čomu zodpovedajú dôvody oslobodenia spod obžaloby).

V zmysle uvedeného má potom odvolací súd za to, že sa prvostupňový súd v posudzovanom prípade dôsledne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie

tak, ako odvolací súd vyššie uviedol. Skutkové zistenia aj právne závery súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku sú rozporuplné, nejasné a nepresvedčivé a existuje nevyhnutná potreba doplniť dokazovanie v naznačenom smere odvolacím súdom.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Úlohou prvostupňového súdu bude v ďalšom konaní na hlavnom pojednávaní vykonať zákonným spôsobom už predtým obžalovaným navrhované a okresným súdom odmietnuté dôkazy, a to výsluch nielen dvoch označených vrátnikov sociálneho zariadenia R. v Q., ale predovšetkým osobne vypočuť ako svedkov bývalého druha poškodenej V. a jeho priateľku k okolnostiam celého žalovaného skutku, s prihliadnutím aj na aktuálne tvrdenia poškodenej A. N. o tom, že to mal byť jej bývalý druh V., ktorý ju nahovoril, aby svedčila v neprospech obžalovaného R. T. a kryla tým družku V. T. úlohou je tiež to, aby súd prvého stupňa dôsledne zistil skutkový stav veci tak, aby bolo možné relevantne posúdiť, či vzťah obžalovaného a poškodenej v inkriminovanom období bol vzťahom osôb blízkych, a to i s prípadným doplnením výsluchu obžalovaného a poškodenej a napokon úlohou prvostupňového súdu bude aj vykonať výsluch znalca psychológa, z dôvodu objasnenia naplnenia či nenaplnenia zákonnej podmienky podľa § 47 odsek 1 písm. b) Tr. zákona.

So zreteľom na uvedené bude teda úlohou prvostupňového súdu s týmito skutočnosťami sa opätovne vysporiadať v súlade s § 2 odsek 12 Tr. poriadku a až potom rozhodnúť v súlade so stavom veci a so zákonom.

Podľa § 321 odsek 1 písm. b) Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podľa § 321 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj v prípade, ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 327 odsek 1 Tr. poriadku súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný je doposiaľ stíhaný s obmedzením osobnej slobody výkonom väzby, odvolací súd pripomína, že bude potrebné, aby súd prvého stupňa v konaní postupoval ako doteraz, dôsledne podľa § 2 odsek 6 veta druhá Tr. poriadku, t. j. prednostne a urýchlene.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.